

Datum van
inontvangstneming

:

31/07/2015

Zaak C-319/15

Verzoek om een prejudiciële beslissing

Datum van indiening:

29 juni 2015

Verwijzende rechter:

Cour administrative d'appel de Paris (Frankrijk)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

22 juni 2015

Verzoekende partijen:

Overseas Financial Limited

Oaktree Finance Limited

Verwerende partij:

Ministre de l'économie, de l'industrie et du numérique

DE FRANSE REPUBLIEK

IN NAAM VAN HET FRANSE VOLK

De Cour administrative d'appel de Paris

(8ste en 3de verenigde kamers)

Gelet op de volgende procedure:

Voorgeschiedenis van het geding:

De vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited hebben het Tribunal administratif de Paris verzocht om, primair, nietigverklaring van de stilzwijgende weigering van de ministre de l'économie et des finances [minister van economie en financiën] om de gedeeltelijke opheffing toe te staan van de maatregel tot bevrozing van de tegoeden van de vennootschap Bank Sepah en, subsidiair, het Hof van Justitie van de Europese Unie twee prejudiciële vragen voor te leggen.

Bij vonnis [omissis] van 21 oktober 2013 heeft het Tribunal administratif de Paris hun vordering afgewezen.

Procesverloop voor de Cour administrative d'appel:

Bij verzoekschrift, ingeschreven op 18 december 2013, hebben de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited [omissis] de Cour administrative d'appel verzocht om **[Or. 2]**

1°) het vonnis [omissis] van 21 oktober 2013 van het Tribunal administratif de Paris te vernietigen;

2°) de impliciete afwijzing door de minister van economie en financiën van hun verzoek tot gedeeltelijke vrijgave van de bevroren tegoeden van de vennootschap Bank Sepah nietig te verklaren wegens bevoegdheidsoverschrijding;

3°) de ministre de l'économie, de l'industrie et du numérique [minister van economie, industrie en de digitale sector], te bevelen om tot deze vrijgave over te gaan of, subsidiair, hun vordering te heronderzoeken;

4°) subsidiair, het Hof van Justitie van de Europese Unie de volgende prejudiciële vragen te stellen:

„1 – Omvat het begrip gerechtelijke maatregel in de zin van artikel 17 van verordening nr. 961/2010 betreffende beperkende maatregelen tegen Iran mede een gedinginleidende akte, zoals een dagvaarding van de civielrechtelijk aansprakelijke partij naar Frans recht?

2 – Indien niet, doet de toekenning van het voordeel van de afwijking van de bevroering van tegoeden enkel aan derden die beschikken over een rechterlijke beslissing die dateert van vóór de datum van de bevroering van de tegoeden, met uitsluiting van derden die beschikken over een rechterlijke beslissing die het resultaat is van een vóór diezelfde datum ingeleide procedure, dan op onevenredige wijze afbreuk aan de grondrechten zoals het eigendomsrecht en het recht op tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing?";

5°) de Staat te veroordelen tot betaling van 2 000 EUR, overeenkomstig artikel L. 761-1 van de code de justice administrative.

Zij stellen dat:

- de minister bevoegd voor economische zaken het recht onjuist heeft toegepast door de rechtstreekse dagvaarding van de bank Sepah als civielrechtelijk aansprakelijke partij op 5 april 2005 krachtens de artikelen 390 en 550 van de code de procédure pénale niet te beschouwen als een gerechtelijke maatregel in de zin van artikel 17, onder a), van verordening nr. 961/2010, die de vrijgave toestaat

van de tegoeden van de bank tot het beloop van het bedrag dat de bank veroordeeld is te betalen;

- indien wordt aangenomen dat het begrip gerechtelijke maatregel in de zin van artikel 17, onder a), van verordening nr. 961/2010 restrictief uitgelegd moet worden en de daarin voorziene afwijking enkel geldt voor vroegere rechterlijke beslissingen, deze verordening en de impliciete beslissing van de minister dan op onevenredige wijze afbreuk doen aan, enerzijds, hun eigendomsrecht, beschermd door artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en, anderzijds, hun recht op tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing, gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6, lid 1, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

Bij verweerschrift, ingeschreven op 26 maart 2014, heeft de minister van economische zaken en financiën geconcludeerd tot afwijzing van het verzoek.

Hij stelt dat de middelen van de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited ongegrond zijn. **[Or. 3]**

Gelet op de overige stukken in het dossier:

Gelet op:

- resolutie 1737 (2006) van 23 december 2006 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties;
- resolutie 1747 (2007) van 24 maart 2007 van de Veiligheidsraad van de Verenigde Naties;
- het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en het Eerste Aanvullend Protocol daarbij;
- het Verdrag betreffende de Europese Unie;
- het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie;
- het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie;
- verordening (EG) nr. 437/2007 van 20 april 2007 van de Commissie;
- besluit 2010/413/GBVB van 26 juli 2010 van de Raad;
- verordening (EU) nr. 961/2010 van 25 oktober 2010 van de Raad;
- de code de procédure pénale;

- de code de justice administrative.

[omissis]

Overwegende wat volgt:

- 1 De vennootschappen naar Amerikaans recht Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited zijn in 1995 het slachtoffer geworden van fraude met financiële instrumenten, waarbij de directeur van het Franse bureau van de Iraanse bank Sepah betrokken was. Bij arrest van 26 april 2007 heeft de Cour d'appel de Paris het vonnis van 16 mei 2006 van het Tribunal de grande instance de Paris op dit punt ongedaan gemaakt en geoordeeld dat de vennootschap Bank Sepah civielrechtelijk aansprakelijk moest worden geacht voor de daden van haar werknemer en de bank, samen met drie andere natuurlijke personen, veroordeeld tot betaling van 2 500 000 USD respectievelijk 1 500 000 USD aan de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited. Het cassatieberoep tegen dit arrest werd op 10 september 2008 verworpen door de strafrechtelijke kamer van de Cour de cassation. De vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited hebben gezamenlijk een bedrag van 264 581,69 EUR ontvangen van een van de veroordeelde natuurlijke personen en vervolgens hebben ze de vennootschap Bank Sepah verzocht om betaling van het saldo. Daarop heeft Bank Sepah hun laten weten dat ze niet kon betalen omdat haar tegoeden bevroren waren sinds de VN-Veiligheidsraad op 24 maart 2007, en vervolgens de Commissie van de Europese Gemeenschappen op 20 april 2007, haar hebben opgenomen op de lijst van personen en entiteiten op wie de internationale sancties tegen Iran van toepassing zijn. In een brief van 2 december 2011, ontvangen op 5 december 2011, hebben de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited de minister bevoegd voor economische zaken gevraagd om op grond van artikel 17 van verordening (EU) nr. 961/2010 van 25 oktober 2010 de vrijgave toe te staan van de tegoeden van de vennootschap Bank Sepah tot het beloop van de hun verschuldigde vergoeding. De minister heeft deze brief niet beantwoord. De vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited hebben hoger beroep ingesteld tegen het vonnis van 21 oktober 2013 waarbij het Tribunal administratif de Paris hun verzoek tot nietigverklaring van de stilzwijgende weigering van de minister bevoegd voor economische zaken van de door hen gevraagde gedeeltelijke opheffing van de bevroering van de tegoeden van de bank Sepah heeft afgewezen. **[Or. 4]**
- 2 Overeenkomstig paragraaf 12 van resolutie 1737 (2006) van 23 december 2006 besluit de VN-Veiligheidsraad „[...] *dat alle staten onmiddellijk de tegoeden, andere financiële tegoeden en economische middelen die zich op de datum waarop de onderhavige resolutie is aangenomen of daarna op hun grondgebied bevinden, die in het bezit zijn van of direct of indirect worden gecontroleerd door de in de bijlage genoemde personen of andere personen aangewezen door de Raad of het [sanctiecomité], die direct betrokken zijn bij of medewerking verlenen*

aan de proliferatiegevoelige nucleaire activiteiten van Iran en aan de ontwikkeling van overbrengingsmiddelen voor nucleaire wapens, of personen of entiteiten die namens of in opdracht van hen optreden, of entiteiten die al dan niet illegaal hun eigendom zijn of onder hun zeggenschap staan dienen te bevriezen (...)". In bijlage I A bij resolutie 1747 (2007) van 24 maart 2007 heeft de VN-Veiligheidsraad de vennootschappen Bank Sepah en Bank Sepah International opgenomen op de lijst van entiteiten die meewerken aan het nucleaire programma van Iran of het Iraanse programma voor ballistische raketten, op wie ingevolge paragraaf 4 van deze resolutie de maatregelen van paragraaf 12 van resolutie 1737 van toepassing zijn.

- 3 De Raad van Europese Unie heeft ter uitvoering van de resoluties van de VN-Veiligheidsraad bij verordening (EG) nr. 423/2007 van 19 april 2007 beperkende maatregelen ten aanzien van Iran genomen. Bij verordening (EG) nr. 441/2007 van 20 april 2007 heeft de Commissie van de Europese Gemeenschappen de banken Sepah en Sepah International opgenomen op de lijst van entiteiten van wie de tegoeden en economische middelen krachtens artikel 7, lid 1, van verordening nr. 423/2007 worden bevroren. Laatstgenoemde verordening is ingetrokken bij verordening (EU) nr. 961/2010 van de Raad van 25 oktober 2010, die in artikel 16 de – voorheen in artikel 7 van verordening nr. 423/2007 opgelegde – maatregel van bevroering van tegoeden en economische middelen herneemt. Bijlage VII bij verordening nr. 961/2010 bevat een lijst van personen, entiteiten of lichamen die getroffen worden door de bevroering van tegoeden en economische middelen en vermeldt de vennootschappen Bank Sepah en Bank Sepah International, waarbij in herinnering wordt gebracht dat deze entiteiten door de VN-Veiligheidsraad op 24 maart 2007 aangewezen zijn als entiteiten aan wie sanctiemaatregelen moeten worden opgelegd.
- 4 Artikel 16, lid 1, van verordening nr. 961/2010, zoals van toepassing op de datum van de bestreden beslissing, luidde: *„Alle tegoeden en economische middelen die toebehoren aan, eigendom zijn van, in het bezit zijn of onder zeggenschap staan van de personen, entiteiten en lichamen die in bijlage VII zijn vermeld, worden bevroren. Bijlage VII omvat de personen, entiteiten en lichamen die de VN-Veiligheidsraad of het Sanctiecomité hebben aangewezen overeenkomstig punt 12 van UNSCR 1737 (2006) [...]”*. Artikel 17 van dezelfde verordening bepaalde: *„In afwijking van artikel 16 kunnen de bevoegde autoriteiten van de lidstaten [...] toestemming geven voor de vrijgave van bepaalde bevroren tegoeden of economische middelen indien aan volgende voorwaarden is voldaan: a) de tegoeden of economische middelen zijn het voorwerp van een justitieel, administratief of arbitrair retentierecht dat is vastgesteld voor de datum waarop de in artikel 16 bedoelde persoon, entiteit of groep door het Sanctiecomité, de VN-Veiligheidsraad of de Raad van de Europese Unie is aangewezen, of van een justitieel, administratief of arbitrair vonnis dat van vóór die datum dateert; b) de tegoeden of economische middelen worden uitsluitend aangewend om te voldoen aan vorderingen die door een dergelijk retentierecht zijn gewaarborgd of door een dergelijk vonnis geldig zijn verklaard, overeenkomstig de wet- en regelgeving*

tot vaststelling van de rechten van de personen die titularis zijn van dergelijke vorderingen; c) het retentierecht of het vonnis komt niet ten goede aan een persoon, entiteit of lichaam genoemd in bijlage VII of VIII; d) de erkenning van het retentierecht of het vonnis is niet in strijd met de openbare orde van de betrokken lidstaat; en e) indien artikel 16, lid 1, van toepassing is, het retentierecht of het vonnis is door de lidstaat gemeld aan het Sanctiecomité.” [Or. 5]

Middel inzake een onjuiste toepassing het recht bij de uitlegging van artikel 17 van verordening nr. 961/2010:

- 5 Vaststaat dat het arrest van de Cour d’appel de Paris, dat de vennootschap Bank Sepah veroordeeld heeft om de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited te vergoeden, dateert van 26 april 2007, dit is nadat de VN-Veiligheidsraad, op 24 maart 2007, en vervolgens de Europese Commissie, op 20 april 2007, de Iraanse bank Sepah hebben opgenomen op de lijst van entiteiten die meewerken aan het nucleaire programma van Iran of het Iraanse programma voor ballistische raketten. De vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited hebben evenwel aangevoerd dat de rechtstreekse dagvaarding, die op hun verzoek op 5 april 2005 door een gerechtsdeurwaarder is betekend aan de vennootschap Bank Sepah, een gerechtelijke maatregel is in de zin de hierboven aangehaalde bepalingen onder a) van artikel 17 van verordening nr. 961/2010, en dat zij aldus in aanmerking komen voor de in deze bepalingen voorziene afwijking.
- 6 Ten eerste bepaalt paragraaf 13 van resolutie 1737 van de VN-Veiligheidsraad: *„(...) de hierboven in paragraaf 12 geciteerde maatregelen zijn niet van toepassing op tegoeden of economische middelen waarvan de betrokken Staten hebben aangetoond dat ze: (...) c) het voorwerp zijn van een retentierecht of een justitieel, administratief of arbitrair vonnis, in welk geval de tegoeden en economische middelen kunnen worden gebruikt om het retentierecht uit te oefenen of het vonnis ten uitvoer te leggen, voor zover het vonnis of het retentierecht voorafgaand zijn aan deze resolutie, niet te goede komen aan een van de personen of entiteiten vermeld in paragrafen 10 en 12 hierboven en de betrokken Staten het [sanctiecomité] op de hoogte hebben gebracht.”* Artikel 20, lid 4, van besluit 2010/413/GBVB van de Raad van de Europese Unie van 26 juli 2010 luidt: *„Tevens kunnen uitzonderingen worden toegestaan voor tegoeden en economische middelen die: (...) b) het voorwerp zijn van een justitieel, administratief of arbitrair retentierecht of vonnis, in welk geval de tegoeden en economische middelen kunnen worden gebruikt om het retentierecht uit te oefenen of het vonnis ten uitvoer te leggen, mits het retentierecht of het vonnis dateert van vóór de datum van inwerkingtreding van VNVR-Resolutie 1737 (2006), en niet ten goede komt aan een in lid 1 bedoelde persoon of entiteit; de uitzondering wordt toegestaan na kennisgeving door de betrokken lidstaat aan het Comité (...)”*. Beide teksten, die de grondslag vormen voor artikel 17 van verordening nr. 961/2010 verwijzen, afgezien van de begrippen „juridisch, administratief of

arbitrair vonnis”, enkel naar het begrip „retentierecht”. Dat laatste begrip slaat op een, al dan niet voorlopige, gerechtelijke maatregel die als doel heeft, de vordering van de schuldeiser te waarborgen.

- 7 Ten tweede moet bij de uitlegging van de bepalingen van artikel 17, onder a), van verordening nr. 961/2010 rekening gehouden worden met de algemene systematiek van dat artikel. Uit het bepaalde onder b) blijkt meer bepaald dat de onder a) bedoelde „gerechtelijke maatregel” enkel ziet op waarborgmaatregelen.
- 8 Ten slotte wordt in de andere taalversies van artikel 17, onder a), van verordening nr. 961/2010, meer bepaald in de Engelse, Duitse en Spaanse taalversie, bevestigd dat de auteurs van deze verordening de bedoeling hadden om op dit punt uitsluitend te verwijzen naar een retentierecht dat is bevolen door een rechterlijke instantie.
- 9 Anders dan de verzoekende vennootschappen aanvoeren, blijkt uit wat voorafgaat duidelijk dat het begrip „gerechtelijke maatregel” (*mesure judiciaire*) in de Franse taalversie van artikel 17, onder a), van verordening nr. 961/2010 enkel ziet op retentierechten, zijnde maatregelen tot waarborging van een schuldvordering die enkel door een rechterlijke instantie genomen kunnen worden. Dit begrip kan dus in geen geval betrekking hebben op procedurehandelingen die door of voor natuurlijke personen of rechtspersonen zijn gesteld, zoals een gedinginleidende akte. Bijgevolg kan de rechtstreekse dagvaarding, vermeld **[Or. 6]** in de artikelen 390 en 550 van de code de procédure pénale, die een wijze van vervolging voor de strafrechter voor wanbedrijven en overtredingen vormt en met name een civiele partij de mogelijkheid biedt om via een dagvaarding de datum en plaats van de zitting vast te leggen, niet worden gelijkgesteld met een gerechtelijke maatregel en kan het feit dat de dagvaarding betekend moet worden bij gerechtsdeurwaardersexploot, niet impliceren dat het om een gerechtelijke maatregel gaat. In dat opzicht kunnen de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited zich niet met succes beroepen op verordening (EG) nr. 1348/2000 van 29 mei 2000, die enkel tot doel heeft, de verzending tussen de lidstaten van gerechtelijke en buitengerechtelijke stukken in burgerlijke of in handelszaken, met het oog op betekening of kennisgeving ervan, te verbeteren en te versnellen. Ze kunnen zich evenmin beroepen op beschikking 2001/781/EG van de Commissie van 25 september 2001, genomen op grond van die verordening. Dit betekent dat de minister van economie en financiën het recht niet onjuist heeft toegepast door toestemming voor de vrijgave van de bevroren tegoeden van de vennootschap Bank Sepah te weigeren op grond dat de rechtstreekse dagvaarding van 5 april 2005 geen gerechtelijke maatregel was in de zin van artikel 17, onder a), van verordening nr. 961/2010.

Middel inzake de ongeldigheid van artikel 17 van verordening nr. 961/2010 in het licht van de door de Europese Unie erkende grondrechten:

- 10 De vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited argumenteren dat de hierboven in punt 4 aangehaalde bepalingen onder a) van artikel 17 van verordening nr. 961/2010 hun eigendomsrecht en hun recht op tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing schenden door de mogelijkheid van afwijking van de toepassing van een maatregel tot bevrozing van tegoeden te beperken tot uitsluitend de gevallen waarin een rechterlijke beslissing is genomen voordat het sanctiecomité, de VN-Veiligheidsraad of de Raad van de Europese Unie heeft aangewezen voor welke personen, entiteiten of lichamen de sanctie moet gelden.
- 11 Artikel 6, lid 1, VEU luidt: „*De Unie erkent de rechten, vrijheden en beginselen die zijn vastgesteld in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (...) dat dezelfde juridische waarde als de Verdragen heeft*”. Overeenkomstig artikel 6, lid 3, VEU, geldt: „*De grondrechten, zoals zij worden gewaarborgd door het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden en zoals zij voortvloeien uit de constitutionele tradities die de lidstaten gemeen hebben, maken als algemene beginselen deel uit van het recht van de Unie*”. Overweging 13 van verordening nr. 961/2010 leest als volgt: „*Deze verordening eerbiedigt de fundamentele rechten en de beginselen die zijn erkend met name in het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, meer bepaald het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel en op een eerlijk proces, het recht op eigendom en het recht op de bescherming van persoonsgegevens. Deze verordening dient te worden toegepast overeenkomstig deze rechten en beginselen*”. Als de administratieve rechter zich moet uitspreken over een middel inzake schending door een verordening van de bepalingen van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, dan moet hij nagaan of de verordening verenigbaar is met de door deze bepalingen gewaarborgde grondrechten. Zijn er geen ernstige moeilijkheden, dan moet hij het middel afwijzen. In het andere geval, moet hij het Hof van Justitie van de Europese Unie een prejudiciële vraag stellen onder de in artikel 267 VWEU gestelde voorwaarden.
- 12 Artikel 17, lid 1, van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie bepaalt: „*Eenieder heeft het recht de goederen die hij rechtmatig heeft verkregen, in eigendom te bezitten, te gebruiken, erover te beschikken en te vermaken. Niemand mag zijn eigendom worden ontnomen [Or. 7], behalve in het algemeen belang, in de gevallen en onder de voorwaarden waarin de wet voorziet en mits het verlies tijdig op billijke wijze wordt vergoed. Het gebruik van de goederen kan bij wet worden geregeld, voor zover het algemeen belang dit vereist*”. Artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden bepaalt: „*Aan niemand zal zijn eigendom worden ontnomen behalve in het algemeen belang en onder de voorwaarden voorzien in de wet en in de algemene beginselen van internationaal recht. De voorgaande bepalingen tasten echter op geen enkele wijze het recht aan, dat een staat heeft om die wetten toe te passen, die hij noodzakelijk oordeelt om*

het gebruik van eigendom te reguleren in overeenstemming met het algemeen belang of om de betaling van belastingen of andere heffingen of boeten te verzekeren (...)”.

- 13 Bovendien maakt het recht op tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing binnen een redelijke termijn deel uit van het recht op een doeltreffende voorziening in rechte en een onpartijdig gerecht, zoals gewaarborgd door artikel 47 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 6 van Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.
- 14 De bevrozing van de tegoeden van de vennootschap Bank Sepah is een voorlopige maatregel. Hij heeft tot doel noch tot gevolg de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited definitief hun recht te ontzeggen om, ter uitvoering van de beslissing van 26 april 2007 van de Cour d’appel de Paris, betaling te verkrijgen van de vergoedingen die de vennootschap Bank Sepah hun verschuldigd is. De bevrozing van de tegoeden van deze entiteit en de weigering van de minister van gedeeltelijke vrijgave vormen evenwel een beperking van de uitoefening van verzoeksters’ eigendomsrecht. Gelet op het feit dat de sanctie, op de datum van de bestreden beslissing, sinds meer dan vier jaar van toepassing was, gaat het om een bijzonder ernstige beperking van de uitoefening van het eigendomsrecht. Gelet op het tijdsverloop doen de bevrozingsmaatregel en de beslissing van de minister ook afbreuk aan verzoeksters recht op tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing binnen een redelijke termijn.
- 15 Het eigendomsrecht is echter geen absoluut voorrecht en het is geoorloofd om de uitoefening van dit recht aan bepaalde beperkingen te onderwerpen, op voorwaarde dat deze beperkingen daadwerkelijk tegemoetkomen aan doelstellingen van algemeen belang van de Unie en in het licht van het nagestreefde doel, niet op buitensporige en onaanvaardbare wijze de kern zelf van het aldus gewaarborgde recht aantasten. Het belang van de doelstellingen die worden nagestreefd door een regelgeving ter uitvoering van een resolutie van de VN-Veiligheidsraad, die in sancties tegen derde landen voorziet, kan een rechtvaardiging zijn voor de – zelfs zware – negatieve gevolgen voor bepaalde marktdeelnemers, waaronder marktdeelnemers die in geen opzicht aansprakelijk zijn voor het ontstaan van de situatie die geleid heeft tot de betrokken maatregelen, maar toch erdoor geraakt worden, meer bepaald in hun eigendomsrecht.
- 16 De beperkende maatregelen tot bevrozing van tegoeden en economische middelen die verordening nr. 961/2010 voorschrijft, hebben als essentieel doel de internationale vrede en veiligheid te handhaven. Om hun volle doeltreffendheid te verzekeren is het gerechtvaardigd dat afbreuk wordt gedaan aan het eigendomsrecht, zoals beschermd door artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 1 van het Eerste Aanvullend

Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.

- 17 In casu zijn de beperkingen die aan de uitoefening van het eigendomsrecht van de verzoekende vennootschappen worden gesteld, bijzonder zwaar, aangezien de aantasting van dat recht het gevolg is van het uitblijven van tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing binnen een redelijk termijn. Voorts **[Or. 8]** kunnen deze beperkingen ongerechtvaardigd blijken doordat, ten eerste, verzoeksters het slachtoffer van oplichting zijn geweest en bovendien geen enkele – zelfs indirecte – band onderhouden met de bank Sepah betreffende haar activiteiten die de bevrozing van haar fondsen rechtvaardigden, en, ten tweede, de aan die rechterlijke beslissing ten grondslag liggende feiten en de gerechtelijke procedure die tot deze beslissing heeft geleid, dateren van vóór de inschrijving door de VN-Veiligheidsraad en de Raad van de Europese Unie van deze bank op de lijst van entiteiten voor wie de bevrozingsmaatregel geldt. Uit de dossierstukken blijkt ook dat het verzoek van de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited voldoet aan alle voorwaarden van artikel 17 van verordening nr. 961/2010, naast die onder a) van datzelfde artikel, aangezien het verzoek tot vrijgave van tegoeden enkel de vergoeding betreft die de vennootschap Bank Sepah veroordeeld is te betalen en verzoeksters verschuldigd is en de vrijgave noch de door de sancties geviseerde bank ten goede zou komen noch de openbare orde zou aantasten. Hoewel het door verordening nr. 916/2010 nagestreefde doel van bestrijding van nucleaire proliferatie rechtvaardigt dat de maatregelen tot bevrozing van de tegoeden van personen die betrokken zijn bij Iraanse nucleaire activiteiten, teneinde de volle doeltreffendheid ervan te verzekeren, een slechts beperkt aantal uitzonderingen kennen en negatieve gevolgen voor derden kunnen hebben, kan sterk betwijfeld worden of de aantasting van het eigendomsrecht, in combinatie met de niet-tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing voor de verzoekende vennootschappen of personen die zich in dezelfde situatie bevinden, wel evenredig is met dat doel.
- 18 Voor de beslechting van het onderhavige geding is het noodzakelijk te antwoorden op de vraag of de door verordening nr. 961/2010 nagestreefde essentiële doelstelling van algemeen belang rechtvaardigt dat beperkingen worden gesteld aan het eigendomsrecht van een derde die, in de hierboven beschreven omstandigheden, beschikt over een rechterlijke beslissing die is gegeven na afloop een procedure die tegen een persoon of een entiteit op wie de sanctie rechtstreeks van toepassing is, is ingeleid voordat die persoon of entiteit is aangewezen door het sanctiecomité, de VN-Veiligheidsraad of de Raad van de Europese Unie. Deze vraag houdt een ernstige moeilijkheid in. Bijgevolg moet zij krachtens artikel 267 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie aan het Hof van Justitie van de Europese Unie worden voorgelegd. In afwachting van de uitspraak van het Hof moet de behandeling van het verzoek van de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited worden geschorst.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE COUR ADMINISTRATIVE D'APPEL DE
PARIS:

Artikel 1: De behandeling van het verzoek van de vennootschappen Overseas Financial Limited en Oaktree Finance Limited wordt geschorst in afwachting van de uitspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie over de volgende vraag:

„Schenden de bepalingen van artikel 17 van verordening (EU) nr. 961/2010 van de Raad van 25 oktober 2010 [betreffende beperkende maatregelen ten aanzien van Iran en tot intrekking van verordening (EG) nr. 423/2007] artikel 17 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie en artikel 1 van het Eerste Aanvullend Protocol bij het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, die het eigendomsrecht beschermen, gelezen in samenhang met artikel 47 van dat Handvest en artikel 6, eerste lid, van dat Verdrag, die het recht op tenuitvoerlegging van een rechterlijke beslissing binnen een redelijke termijn garanderen, met name voor zover deze bepalingen niet voorzien in de mogelijkheid om bevroren tegoeden vrij te geven wanneer een derde zich beroept op een schuldvordering krachtens een rechterlijke beslissing die een persoon die is aangewezen als persoon op wie een bevroeringsmaatregel moet gelden, veroordeelt tot betaling van een vergoeding aan die derde en die is gegeven na afloop van een procedure die is ingeleid vóór de aanwijzing van die persoon en voor zover **[Or. 9]** deze twee personen geen enkele – zelfs indirecte – band onderhouden betreffende de in de verordening bedoelde activiteiten?”

Artikel 2: [omissis] [details over de betekeningen]

In beraad genomen na de zitting van 20 mei 2015 [omissis]

[omissis]

Vorgelezen ter openbare terechtzitting op 22 juni 2015.

[handtekeningen]

[omissis] [details over de tenuitvoerlegging van het arrest]